

Tas atbilda Džefija teorijām par sievietēm un milēšanos. Aizmirsu pieminēt, ka todien, kad vēlā pēcpusdienā pie viņa iegriezās akmeņu apjūsmotājs, tūlīt pēc tam atnāca kāda meitene, gaišmate gumijas zābakos un tibetiešu mētelī ar koka pogām un sarunājoties ieminējās par mūsu nodomu uzkāpt Materhornā, un jautāja: «Vai varu nākt ar jums kopā?», itin kā pati arī būtu drusciņ tāda kā kalnos kāpēja.

«Nu kad,» teica Džefijs tajā savdabīgajā balsī, kādu viņš izmantoja, plēšot jokus: tas bija varen skaļš un dobjš kāda ziemeļrietumos sastapta mežcirtēja runasveida atdarinājums, īstenībā tas vīrs – vecais Bērnijs Baiers – strādāja par sargu nacionālajā parkā, «nu kad, nāc vien droši mums līdzī, un ta' mēs visi drāzīsim tevi desmittūkstoš pēdu augstumā», un viņš to pateica tik jautri un it kā starp citu, bet vienlaikus arī tik nopietni, ka meitene jutās nevis šokēta, bet ieliksmota. Tādā pašā stilā Džefijs atveda uz mūsu kotedžu to otru meiteni – Princesi –, bija jau tumšs, ap astoņiem vakarā, mēs ar Alvu rāmi strēbām tēju un lasījām dzejoļus vai varbūt pārrakstījām dzejoļus

ar rakstāmmašīnu, kad pagalmā ieripoja divi velosipēdi: ar vienu atbrauca Džefijs, ar otru – Princese. Princesei bija pelekas acis un dzeltenī mati, un viņa bija brīnum skaista un tikai divdesmit gadus veca. Vispirms jāpaskaidro, ka viņa bija traka uz seksu un traka uz vīriešiem, tāpēc nemaz nenācās grūti pierunāt viņu spēlēt jabjumu. «Tātad jūs neko nezināt par jabjumu, Smit?» savā skaļajā, dārdošajā balsī teica Džefijs, čāpodams iekšā ar zābakiem kājās un turēdams Princeses roku. «Ta' nu mēs ar Princesi atnācām jums to parādīt, vecais.»

«Man derēs,» es teicu, «vienalga, lai kas tas arī būtu.» Lieta tā, ka Princesi es pazinu jau sen un pirms kāda gada Ņujorkā biju viņas dēļ kļuvis gandrīz vai traks. Kārtējā mežonīgā sagadišanās: Princese bija sastapusi Džefiju un samilejusies viņā, turklāt tikpat neprātīgi, kā es savulaik Princesē, un viņa bija ar mieru darīt visu, ko viņš liks. Kad mūsu kotedžā iegriezās viesi, es allaž pārklāju mazo sienas lampiņu ar savu sarkano lakatu un izslēdzu griestu lampu, lai rastos jauka, sārta, krēslaina vietīņa, kur sēdēt un dzert vīnu, un runāties. Tāpat es izdarīju arī šoreiz un aizgāju uz virtuvi pēc pudeles, un atgriezies nespēju ticēt pats savām acīm, redzēdams, kā Džefijs un Alva rauj nost drēbes un samet tās juku jukām, un es skatījos, un Princese bija pavisam plika, sarkanajā pustumsā viņas āda izskatījās balta kā sniegs, kad ausmā tam pieskaras sarkanie saules stari. «Pie velna, kas nu notiks?» es iesaucos.

«Lūk, kas ir jabjums, Smit,» teica Džefijs; sakrustotām kājām apsēdies uz spilvena, kurš bija nolikts uz grīdas, viņš pamāja Princesei, un viņa pienāca un apsēdās viņam klēpi, apskāva viņa kaklu un lūkojās viņam sejā, un tā viņi brīdi sēdēja, nebilstot ne vārda. Džefijs nenervozeja un nemulsa, viņš vienkārši tur sēdēja – nevainojamā fiziskajā formā, kā tam arī vajadzēja būt. «Tā viņi dara Tibetas tempļos. Šī ir svēta ceremonija, to izpilda dziedošu priesteru acu priekšā. Cilvēki lūdzas un skandē «Om Mani Padme Hum», kas nozīmē: «Āmen, zibensbulta tumšajā tukšumā». Redzat: es esmu zibensbulta, un Princese ir tumšais tukšums.»